

Testvéri ünnep.

Allegoria.

Volt egy anyának (így szól a rege)
 Két szép leánya, edes gyermeke.
 Az egyik felnőtt sűrűek díste már,
 Dús fröke hajjal mint a napvongár,
 Szemében, a mening távol kéke, melye
 Alatt, rejtelmes, égő szemvedelge;
 Arca és idom, szendén borult kékkel
 — Szobra'sz minőt márványra nem lehetek,
 Míg kárt tökélyben ott áll az egész,
 Mindegy magából ellebbenni kéik.
 Kis hűga pajtán, löve, csatka gyermek
 Ki játszva ingerel, bosszantva nyer meg;
 Onló hajának éjszán fürtilben
 Nagy szemvedelmek láza még pihen:
 De már küzével, öntudatlanul,
 A szem sötétje játékot tanul;
 Nem ég, de már gyújt; a víz elfutottan
 Piros arca és ajak majd víkora csattan;
 Nem ragyni — bírnai kétkő az alak:
 „Várj, lepke, várj rá! hívél elfogjalak!...“
 Könnyelmű, csalfa, játszi, keszki, testi,
 Az élet-inger durradt, prime festi.
 Két vértokon, de oly más-más elem:
 A Színművészet, s menyje: Költelen.

Kéken voka' az ifjabbik leányt
 Vexette menyje gondos ör gyanánt.
 Elvitte Keltast amlade'kihöz,
 Hol oly örömmel, annyit álmodoz;
 Mutatta neki az apák eregyét,
 Szepőkelen díszőség tűzta fényét;
 A kőst, ki víz honatért, s a ki hal:
 Zrínyit, Keményt, a két Hunyadiat.
 És járt ude magányos átalakat,
 Hol bérczi uermely könyek és szakad;
 Tanítá', mit xeng a szellők sohajja

Miért pirul az ég rózsás karajja;
Mada'r a lombon mennyi bús nyögell;
Mitől hasad meg fönt a bérceket;
A holdas éj miért oly sápatag,
Szélszöndben is mi rezzent ágakat;—
Tanítá' néki: a bűn mily galád,
A hon exereime szőzatos dalát;—
S mind, a miért ő letteül maga,
Ujánrebegte őcsese ajaka.

De nőtt a gyermek, s a híd dalon
Elfogta benső' titkos sínalóm.
„Mit nekem — így pöröl — bérceid, köved!
Miattam a nap szállhat s feljöhet....